

Utancımızı Kaldıran Kişi

Hiç kimse ailesinden birinin ya da kendisinin yaptığı bir şeyden dolayı herkesin önünde **utanacak** duruma düşmek istemez. Çünkü herkes toplum içinde **saygıdeğer** biri olarak tanınmak ister. Hiç kimse adına **leke** gelsin istemez. Saygıdeğer biri olarak tanınmak o kadar önemlidir ki, insanlar bunu kazanmak ve **toplumda iyi bir yer edinmek** için çok çabalarlar. Uzun taksitlerle pahalı arabalar alırlar, evlerini dayayıp döşerler, pahalı tatiller yaparlar, son moda kıyafetler içinde gezerler, sosyal medyada dakika dakika yaşamlarını paylaşırlar, öyle ki hangi **ünlü** mekânda oldukları, hangi marka mağazadan alışveriş yaptıkları herkes tarafından görülsün. Türkçe’de bunun için çok yerinde kullanılan bir sözcük vardır: **gösteriş** yapmak.

Neden insanlar **dış görünüşleri** konusunda bu kadar çaba harcıyıp toplumda saygıdeğer bir konum elde etmek isterler?

İnsanın bu çabasının asıl nedeni, insanın yaratıldığı zamana kadar geri gider. Tanrı ilk insan olan Âdem ve Havva’yı yarattığında onları Aden Bahçesi’ne yerleştirmişti. Her şeye egemen olan Tanrı, egemenliğinde **insana yüce bir değer verdi** ve onunla kendi egemenliğini paylaştı. Öyle ki insan “denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen” olabilirdi. İnsanın saygınlık kazanmak için çabalamasına gerek yoktu. Ayrıca Tanrı’nın yarattığı bütün ağaçların meyvelerinden yiyebilirdi; tek bir tanesi hariç: “iyiyle kötüyü bilme ağacı”. Âdem ve Havva, Tanrı’nın kendilerine verdiği bu saygınlığın tadını çıkarıyordu. Aden Bahçesi’nde yaşarken giysi gereksinimleri yoktu, **çıplaktılar** ama bu çıplaklık onları utandırmıyordu. **Utancılarını gerektirecek hiçbir şey yoktu!**

Sonra beklenmedik bir şey oldu: Âdem ve Havva Tanrı’ya **sadakatsizlik** gösterdiler. Şeytan onlara “O ağacın (iyiyle kötüyü bilme ağacının) meyvesinden yediğinizde gözleriniz açılacak ve **Tanrı gibi olacaksınız**” dedi. Onlar da **kendi kendilerine kazanacakları onuru**, Tanrı’nın onlara verdiği sonsuz onura ve saygınlığa tercih ettiler ve Şeytan’ın kandırmasıyla, yemelerinin yasak olduğu ağacın meyvesinden yediler. Bunun sonucu olarak yaşamlarında **ilk defa utanç duygusuyla** tanıştılar. Artık çıplaklıkları onları utandırmıyordu. Hemen kendilerine incir ağacının yapraklarından örtü yaptılar. Tanrı’nın sesini duyunca da korktular, çünkü O’na karşı gelmişlerdi ve utanıyorlardı. İşledikleri günahın sonucu “utanç” duygusuydu. O andan itibaren bu “**utanç**” yaşamlarına egemen oldu. Onların soyundan gelen bütün insanlar da bu utancı miras aldılar.

Tanrı’nın kendilerine verdiği saygınlığı ve onuru kaybeden insanlar, Aden Bahçesi’nin dışında Tanrı’dan uzakta, utanç içinde yaşamaya mahkûm oldular ve o zamandan beri eski saygınlıklarını ve Tanrı’nın onlara verdiği onuru yeniden elde etmek ve böylece **utançlarından kurtulmak için çeşitli yollar arıyorlar**. İnsanlar bu şekilde davranarak utançlarını kapatmaya ve saygınlık elde etmeye çalışıyorlar. Ne var ki, bütün çabaları dünya üzerinde geçici bir saygınlık elde etmekle sınırlı: Pahalı arabalarla, son moda giysilerle, iyi bir üniversitede aldıkları eğitimle, sahip oldukları ünvanlarla (müdür, profesör, şef, doktor, patron vs.), mal varlıklarıyla, kendilerine eş/gelin/damat olarak aldıkları kişilerin nitelikleriyle, aile isimleriyle, çocuklarının başarılarıyla, gösterişli düğün törenleriyle, iyi gelirli işlerle, dindarlıkla ... toplumda isim yapmak, saygınlık ve onur kazanmak istiyorlar. Bunları yapamayanlar ise **utanç duygularıyla boğuşuyor** ve başkalarının karşısında ezik ve **küçük düşmemek** için de kendilerini yalanlarla yüceltmeye ve övmeye çalışıyorlar. Sonra “el âlem ne der?”

Şimdi sana çok önemli bir gerçeği söylemek istiyorum. **Seni utancından ve ayıplarından kurtaracak ve saygınlık ve onur verebilecek olan tek kişi İsa Mesih’tir**. Tanrı, insanların kaybettikleri onuru, **şerefi**, saygınlığı onlara tekrar vermek istiyor. Bunun için dünyaya günahsız ve lekesiz olan İsa Mesih’i

gönderdi. İsa Mesih, bütün insanların utançlarını, ayıplarını, yani günahlarını kendi üzerine aldı. Tutuklandığında öğrencileri bile O'nu terk edip kaçtılar. Hizmet verdiği üç yıl boyunca akın akın peşinden gelen insanların hepsi onu **terk etti. Hakaret edilerek, yüzüne tükürülerek, aşağılanarak, kırbaçlanarak çarmıha gerildi ve öldürüldü.** Öyle ki, **O'na iman edenler utançlarından kurtulmuş olarak Tanrı'ya yaklaşabilsinler.**

İsa Mesih senin için de öldü. Çünkü Tanrı karşısındaki **utancından seni kurtarmak ve sana sonsuz yaşamı vermek** istiyor. Seni utanç içinde yaşamaya mahkûm eden benliğin giysisini üstünden çıkarıp, sana verdiği yeni ve **lekesiz giysiyi giymeni** istiyor ve sana şöyle diyor:

“İşte hırsız gibi geliyorum! Çıplak dolaşmamak ve utanç içinde kalmamak için uyanık durup giysilerini üstünde bulundurana ne mutlu!” (Vahiy 16:15)